

**ת"פ 67415/12/14 - מדינת ישראל נגד חברת עיצוב במה
בע"מ, טאימורז תומר ליאונידזה, אלעד לביא, דורון לביא, אורן אהרן
ורשבסקי, יצחק צוקר**

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 67415-12-14 מדינת ישראל נ' עיצוב במה בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון	
מדינת ישראל	המאשימה
על ידי פרקליטות מחוז ירושלים: עו"ד מור ועו"ד מוסקוביץ'	
	נגד
1. חברת עיצוב במה בע"מ	הנאשמים
2. טאימורז תומר ליאונידזה	
3. אלעד לביא	
4. דורון לביא (זוכה)	
הנאשמים 1-4 בידי עו"ד רזניק, סרטל, סהראי, לזר ואח'	
5. אורן אהרן ורשבסקי	
על ידי ב"כ עו"ד שוורץ	
6. יצחק צוקר	
על ידי ב"כ עו"ד רובין מטעם הסנגוריה הציבורית	

פסקי דין פלייליים
verdicts.co.il

הכרעת דין לנאשמת 1

א. רקע

- [illegible]

ג. הימנעות

רקע משפט

- [illegible]

- [illegible]

2 tiny

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

א. רקע עובדתי והיקף המחלוקת

1. פרטי העבירות בהן הורשעו הנאשמים 1-3 (להלן: "הנאשמים") כמו גם העובדות הרלבנטיות בהן הודו ופרטי הרשלנות הוצגו לעיל, במסגרת הכרעת דינה של חברת עיצוב במה.
2. הצדדים עתרו, יחד ובהתאם להסכמות שגיבשו, לחייב את החברה בחתימה על התחייבות, לגזור על מר ליאונידזה שבעה חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה, ולגזור על מר לביא שישה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצר שריצה וכן מאסר מותנה. הצדדים חלוקים בשאלת גובה הפיצוי לקרבנות העבירות ומי מהנאשמים יישא בו (סעיף 5 להסדר הטיעון).

ב. תמצית טיעוני הצדדים והראיות לעונש

3. המאשימה הציגה את נימוקי ההסדר וביקשה לכבדו. בטיעוניה הדגישה את חומרת העבירות ותוצאותיהן, ואת אחריותה של הנאשמת 1 להן ועתרה לחייב כל אחד מהנאשמים בפיצוי משמעותי. במסגרת זו הציגה את הפגיעה הקשה בקרבנות.
4. ההגנה הביעה את צערם של הנאשמים על תוצאות המקרה, והדגישה את נטילת האחריות על ידם לרבות נכונותם של מר לביא ומר ליאונידזה לרצות מאסר בפועל ואת הזמן שחלף מאז האסון ועד שהוגש כתב האישום. עוד נטען כי בכתב האישום המקורי בוצעו תיקונים משמעותיים המציבים את אחריותם של הנאשמים "במדרג הנמוך" לשיטתה וממקדים את האחריות במחדלי הנאשם 5. צוין כי בתחום הפעילות הרלבנטי אין הסדרה חוקית וכי הנאשמים פעלו ללא הנחיה מהרשויות והסתמכו על המהנדס. כן צוין זיכוי של הנאשם 4 והוצגו נתונים של הנאשמים 2 ו-3: מר ליאונידזה עלה לישראל מגיאורגיה, השלים שירות צבאי, השתלב בעבודה בחברת עיצוב במה, נישא והוא אב לבת. גם מר לביא נשוי ואב לשתיים, ולאחר שירות צבאי השתלב בחברה והתקדם עד לתפקידו כסמנכ"ל תפעול. לשני הנאשמים אין הרשעות קודמות ולאחר האסון עברו לתפקידים תובעניים פחות בחברה. עוד נטען כי עיצוב במה מעסיקה עובדים רבים, מובילה בתחום בו היא עוסקת לרבות יזמות והקפדה בנושאי בטיחות ודרכי עבודה ומאז המקרה היא נזהרת שבעתיים, הפיקה לקחים ויישמה אותם. בנוגע לפיצוי ביקשה ההגנה להסתפק בסכום מדוד ולחייב את החברה בלבד. שני הצדדים הציגו פסיקה לתמיכה בטיעוניהם, וכן התייחסו לשאלה שנדונה לעיל בדבר הרשעת החברה. ההגנה אף הגישה מוצגים לעונש אליהם אתיחס בהמשך.
5. הנאשם 2 מר ליאונידזה נשא דברים בהם ציין כי הוא מקפיד לפעול בכבוד, יושרה ואמון, וכי האסון מלווה אותו ואת משפחתו בכל יום ויום. הוא הביע צער על תוצאותיו הקשות והשתתף בצערם ובכאבם של משפחת המנוחה והפצועים, בסכמו כי כאב זה "ילווה אותי עד סוף ימיי".
6. הנאשם 3 מר לביא פתח דבריו בפניה למשפחתה של סגן בצלאל ז"ל תוך שהביע צער וכאב על האובדן שחוו ועל סבל הפצועים. הוא ציין כי הוא נוטל אחריות על חלקו וכי הוא ומשפחתו משלמים מחיר כבד מאז יום האסון.

ג. הכרעה

ג.1. העתירה המשותפת לעונש

7. הנאשמים כשלו בהתנהלות שחומרתה ניכרת. המישורים השונים בהם באה לידי ביטוי רשלנותם, ותוצאותיה הקשות, פורטו לעיל בפסקאות 4 ו-13-17 להכרעת דינה של חברת עיצוב במה, ולשם היעול לא אחזור על הפירוט. בתמצית אציין כי כישלונם של הנאשמים מציג טיפול רשלני בפרויקט הקמת מבנה התאורה, שבוצע תוך הזנחה בולטת של החובה לוודא את יציבות המבנה ובטיחותו, לרבות באמצעות ליווי ופיקוח הנדסי מתאימים. חשיבותה של חובה זו, הקיימת בכל מקרה של הקמת מבנה, התחדדה במקרה בו אנו עוסקים וזאת נוכח גודלו של המבנה ופוטנציאל ההרג והפגיעה הניכר שהיה לו היות שהוקם מעל לרחבת הטקסים בהר הרצל ונועד לשמש בה בזמן החזרות ובטקס הדלקת המשואות עצמו. הנאשמים מעלו בחובה זו, וכך קרס המבנה גדול-הממדים שהקימו, על ציוד התאורה והקול שנתלה עליו, ברוח שאינה חריגה בעצמתה ונגרמו מותה של קצינה צעירה ופגיעות קשות, פיזיות ונפשיות, לחיילים נוספים.
8. פן זה של התנהלות הנאשמים מדגיש את שיקולי ההוקעה והגמול בגזירת העונש. לצדם יש לציין את שיקולי ההרתעה וההכוונה: חברת עיצוב במה עוסקת בהקמת מבנים מהסוג האמור בהיקף משמעותי, כמפורט לעיל בהכרעת דינה. מר לביא ומר ליאונידזה נושאי משרה בה, בתפקידי ניהול. ישנו אינטרס ציבורי לחדד עבור הנאשמים את החובה לנקוט אמצעי זהירות מתאימים בעתיד, לבל יישנו אסונות דומים. שיקול מקביל עוסק בהרתעת הכלל, בדגש על העוסקים בהקמת מבנים ובהיבטים דומים הקשורים להפקת אירועים. זאת, למען יקפידו על היבטי הבטיחות בעבודתם לשם ביטחונם של הציבור הפוקד אירועים אלה.
9. מנגד, תישקלנה לזכות הנאשמים הודאותיהם וגילויי החרטה שהציגו: מר ליאונידזה ומר לביא בעצמם, וחברת עיצוב במה באמצעות מנהלה הכללית מר דורון לביא, שהעיד בשיבת הטיעון לעונש. התרשמתי כי דובר בביטויי אמת של חרטה וצער, מצדם של מי שהכירו בכישלונם ובאחריותם לתוצאותיה הקשות. המדובר באנשים מן השורה, שזהו מפגשם הראשון עם הדין הפלילי ואשר כשלו ברשלנות מבלי שהבינו בזמן אמת את הסכנה הכרוכה במעשיהם. יש להעריך את החלטתם להכיר בטעותיותיהם, ליטול אחריות ולהתנצל בפני משפחת המנוחה.
10. כשיקול נוסף לקולה יצוין שהודאתם של הנאשמים, גם אם הגיעה בעיצומו של הליך, יעלה אותו וחסכה מזמנם של הצדדים ובית המשפט. עוד אפנה לדיון שנערך לעיל, בפסקאות 28 ו-29 להכרעת דינה של עיצוב במה, במאמציה בתחומי הבטיחות בעבודה ובתרומתה להסדרת התחום בו היא עוסקת, ובראיות שהוצגו בנושא. מעדותו של מנכ"ל החברה עלה כי בדיעבד, לאחר האסון מושא הליך זה, הפיקה החברה לקחים ובין היתר מתנהלת היא כיום בפרויקטים דומים הן באמצעות מהנדס מטעמה והן באמצעות מהנדס חיצוני. כל אלה יזקפו לזכותה, ובין היתר יש בהם לגרוע ממשקלו של שיקול ההרתעה האינדיבידואלי. משקל נוסף ינתן גם לזמן שחלף מאז האירוע ולתיקונים שבוצעו בכתב האישום המקורי, הגם שמן הטעמים שפורטו לעיל איני מקבל את טענת ההגנה כי אלה מציגים רשלנות של הנאשמים שהיא בדרגה נמוכה.
11. ההבחנה העונשית שמציעים הצדדים בין הנאשמים 2 ו-3 היא במקומה. מר לביא מילא תפקיד בכיר בחברה ונטל חלק משמעותי בתכנון הלקוי ובמחדלים כמפורט לעיל, ואין לגרוע מאחריותו. מעורבותו של מר ליאונידזה הייתה ניכרת עוד יותר שכן במקביל לחלקו בשלבי התכנון מילא תפקיד ניהולי בשטח וקיבל החלטות רשלניות, לרבות בהצבת מערכות העיגון ללא הנחיה הנדסית והגברת הסיכון בהנחת אחת מקוביות הבטון על גדר ובשימוש בקובייה חלולה.
12. הוספתי ושקלתי את ההלכה הפסוקה לפיה יש, ככלל, לכבד הסדרי טיעון אלא במקרים חריגים בהם עתירת הצדדים חורגת מגדר הסביר (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל (25.12.02)). העונשים המוסכמים אינם חורגי מגדרי מנעד הענישה שיושם במקרים דומים שעסקו באסונות בהם קופדו חיים

ברשלנות. המדובר במנעד רחב יחסית, הנע בין מקרים בהם לא נגזר מאסר, דרך מקרים שעסקו במאסר בעבודות שירות ועד למקרים בהם נגזרו עונשי מאסר בפועל. ראו למשל ע"פ 9815/07 רון ואח' נ' מדינת ישראל (26.11.08); רע"פ 9188/06 עדי ואח' נ' מדינת ישראל (5.7.10); רע"פ 8174/05 דורון נ' מדינת ישראל (30.8.05); רע"פ 4771/01 פז-גז נ' מדינת ישראל (16.7.01); רע"פ 8554/06 גמבורד נ' מדינת ישראל (29.5.08) וע"פ (ב"ש) 7001/04 מדינת ישראל נ' עיריית באר שבע ואח' (7.9.06); רע"פ 8310/05 שוורץ נ' מדינת ישראל (7.2.06); ע"פ 2977/10 נימן נ' מדינת ישראל (29.11.10); ע"פ (י-ם) 22071-07-15 חזוני נ' מדינת ישראל (15.2.16); ע"פ (חי') 33/08 שוקרון נ' מדינת ישראל (16.11.08); ע"פ (נצ') 1109/06 בן יוסף נ' מדינת ישראל (27.11.06); ע"פ (ת"א) 71198/00 בר-אילן ואח' נ' מדינת ישראל (11.10.01); ת.פ. (ק"ג) 5013-08-11 מדינת ישראל נ' שרעבי (22.5.14). העונשים עליהם הסכימו הצדדים לא סוטים מן המקובל במקרים דומים. לכן, ונוכח שיקולי הענישה שפורטו לעיל, אני סבור כי הסכמת הצדדים הולמת ומוצא לאמצה.

ג.2. המחלוקת לעניין הפיצוי

הצורך בפיצוי

13. האסון לו גרמו הנאשמים גרם לנזק ניכר. בעדויות הוריה של סגן בצלאל ז"ל הומחש ההרס שזרע אבדן חייה של צעירה מבטיחה זו בחייהם של הקרובים לה. החיילים ה.ז. וש.ק. תיארו בעדותם בבית המשפט את רגעי האימה, ההפתעה והבלבול שחוו עת קרס המבנה ופגע בהם. ש.ק. הוסיף ותיאר פציעה מורכבת בגבו התחתון, ניתוחים שעבר וסיבוכי רפואי שדרדרו עד למצב סיעודי, ובהמשך הליכי טיפול ושיקום ממושכים. ה.ז. סיפרה כיצד הפך אירוע בו הייתה אמורה להשתתף כחיילת מצטיינת לטרגדיה ששינתה את חייה. היא תיארה פגיעות קוגניטיביות משמעותיות, נזק לראייתה, בעיות אורתופדיות קשות שהצריכו שיקום עיקש וארוך וסבל של ממש, תוך שצינה כי "בחיים לא אחזור להיות מה שהייתי" (פ/54 ש' 30). שני צעירים אלה הוסיפו ומסרו על דרגות נכות משמעותיות שנקבעו להם וכן על נזקיהם הנפשיים. ניכר היה כי תוצאות האירוע משליכות על תפקודם בחיי היום-יום ותלווינה אותם בעתיד. סבורני כי העתירה לחייב את מי שגרמו לנזקים אלה בפיצוי כספי היא במקומה.

גובה הפיצוי

14. הסמכות לחייב נאשם בפיצוי קורבן העבירה עוגנה בסעיף 77 לחוק העונשין. מבט אל גזרי דין שניתנו במקרים קודמים של אסונות שגבו חיים וגרמו לפציעות קשות אינו מאפשר להצביע על קנה מידה אחיד. בחלק מהמקרים לא נגזר פיצוי כלל, ובאחרים נגזרו סכומים שונים הנעים בין אלפי שקלים לעשרות אלפי שקלים ואף למעלה מכך. לדוגמאות אפנה לפסיקה הנזכרת בפסקה 12 לעיל.

15. בהקשר דנן ישנה חשיבות, בקביעת היקף הפיצוי, לעמידה על טיבו של הסדר הפיצוי ותכליותיו. אין המדובר ברכיב נוסף של ענישת העברין, אלא באמצעי השואב מן המשפט האזרחי. המחוקק, כך נקבע בהקשר זה, "שתלזרעשלמשפטאזרחיבתוכידיוןהעונשין" במטרה לזכות את נפגע העבירה בפיצוי מהיר על נזק או סבל שנגרם לו בשל העבירה, בלי שיאלץ לכתת רגליו להגשתה של תביעה אזרחית. בהתאם, נגזר סכום הפיצוי מן הנזק שנגרם לקרבן (סעיף 77(ב) לחוק העונשין). ועם זאת אין המדובר בזכות המקבילה לחלוטין לזכות בדיני הנזיקין: היא מוגבלת בסכום מרבי הקבוע בסעיף 77(א) לחוק. בנוסף, בית המשפט הדן בהליך הפלילי אינו מקיים הליך "רגיל" של הוכחת נזק והגם שהוא רשאי להיסמך על ראיות שהובאו לפניו הוא פוסק את הפיצוי על בסיס אומדן. זאת ועוד, עקב מיקומו של ההסדר בחוק הפלילי "דבקו בו

נורמות ותכליות מתחום הפלילי. נסכים, למשל, כי חיובו של עבריין בתשלום פיצוי לקורבן העבירה ישבויסוד של היתירות לעברין, עשויה ואותו חיוב לתרום לשיקומו. הם. הוא הדין באשר לעניינה גובר והולך של הדין העונשין בקורבנות העבירות" (רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל** (5.2.02). ראו גם ע"פ 1076/15 **טווק נ' מדינת ישראל** (7.6.16)).

16. לאפיון זה של הסדר הפיצוי חשיבות לענייננו, בשאלת גובה הפיצוי שייפסק לעזבון המנוחה ולחיילים שנפצעו. התביעה מסרה כי הן המנוחה והן הפצועים "כל מה שקשור בהיבט הנזיקי... הם מוכרים בידי משרד הבטחון..." (פ' 825 ש' 34). פרטי ההכרה והסכומים המשולמים לא הוצגו, אך נוכח הדברים שנמסרו אין אלא להניח כי הפצועים הוכרו לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום) [נוסח משולב], תשי"ט-1959, ומשפחת המנוחה הוכרה לפי חוק משפחות חיילים שנספו במערכה (תגמולים ושיקום), תשי"ז-1950. לחקיקה זו שני מאפיינים רלבנטיים: היא מסדירה מתן תמיכה כספית ושיקומית לחיילים שנפגעו במהלך שירותם הצבאי ולבני משפחות שכולות. בנוסף היא מכילה הסדרים אשר, ברוח העיקרון המוכר בדין הנזיקי, מבקשים למנוע כפל-פיצוי בגין הנזק (סעיף 36(א)(1) לחוק הנכים, סעיף 21(א)(1) לחוק משפחות חיילים שנספו במערכה).

17. למאפיינים אלה השלכה לענייננו. בשל אופיו ה"אזרחי" של הסדר הפיצוי שבסעיף 77 לחוק העונשין, "יש לפרשו באופן שמתיישב עם העקרונות המקובלים של המשפט האזרחי והצדק הדיוני הנוהג בו" (עניין **טווק הנ"ל**, פס' 9 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז). לפי הנחיה זו הוכרעה הסוגיה בעניין **טווק**, שעסקה בתחולתה של מגבלת הסכום הקבועה בסעיף האמור על פיצוי קרוביה של מנוחה שנקטלה בעבירה, בהתחשב בין היתר בעקרונות פסיקת הפיצוי בדין הנזיקי (שם, פס' 11 ואילך). מכאן, שגם בהקשר דנן יש לתן משקל של ממש לעקרון הנזיקי המבקש למנוע כפל פיצוי. מתוך הנחה כי ההכרה בהתאם לחקיקה שהוסדרה לעיל מספקת מענה לעיקר צרכיהם של הנפגעים ובני המשפחות, הרי שיש בשיקול האמור למנוע הטלת פיצוי נוסף לזכותם בהיקף ניכר.

18. למרות זאת, סבורני כי יש מקום לפסיקת פיצוי. זאת, מן הטעמים הבאים:

ראשית, קביעת הפיצוי בהליך הפלילי נעשית ללא הליך מפורט של הוכחת נזק ועל בסיס אומדן. לא הוצגו בפני פרטי ההסדרים להם זכו הנפגעים ומשפחת המנוחה בהתאם לחקיקה הנזכרת לעיל, ולא בוסס כי נזקיהם כוסו במלואם. הנתונים שהובאו בפני בעדויות החיילים וההורים מציגים, כאמור, נזק ניכר, ומכאן כי ראוי לפצות בגינו, ולו באופן חלקי, גם בהליך הנוכחי.

19. שנית, אפנה לקביעות שצוטטו לעיל מעניין **אסף** אודות השפעת הדין הפלילי ותכליותיו על קביעת הפיצוי, ולקביעה בעניין **טווק** לפיה "ההליך הפלילי אינו הופך להיות הליך אזרחי לכל דבר ועניין, ולכן פסיקת הפיצויים נעשית, כפי שהוסבר, תוך ריכוך של חלק מן התנאים והמגבלות החלים בדין האזרחי". במסגרת זו צוין כי בהליך הפלילי ניתן לפסוק פיצוי גם בסטייה ממגבלות החלות בדין הנזיקי, וכי "הגמשה" זו מתחייבת בשל אופי ההליך וכנגדה תחום הפיצוי במגבלת סכום כנזכר לעיל (פס' 18 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז).

זהו היבט נוסף, המצדיק לזכות את הנפגעים בפיצוי. בקביעתו לא ניתן להתנתק מעוצמתו של האסון שחווי ומהיקף הפגיעה בהם, שהם תוצר של רשלנותם של הנאשמים. בחיובם של הנאשמים בתשלום פיצוי לנפגעים יש כדי להוסיף ולהמחיש את אחריותם לפגיעה הקשה בחיילים צעירים ובכך לבטא את עניינם של נפגעי העבירה

אל מול מבצעה. בפיצוי יש משום ביטוי נוסף לנטילת האחריות בידי הנאשמים לתוצאות מחדליהם. הפיצוי ראוי גם כדי למנוע מצב בו יוטל על הקופה הציבורית מלוא הנטל להטבת הנזקים שגרמו הנאשמים.

20. בקביעת הפיצוי מצאתי לקבוע סכום זהה לכל הנפגעים. כל אחד ואחת מהם, הן הפצועים והן המנוחה וקרוביה, חוו טרגדיה מטלטלת, שילמו מחירים כבדים, סבלו ויסבלו סבל ניכר. היקפו המוגבל של הבירור העובדתי שנערך בהליך זה אינו מאפשר למצות את ההבחנות ביניהם, ולבצע הערכת נזק מפורטת כמקובל בדיני הנזיקין. מכאן מסקנתי.

21. במכלול השיקולים סבורני שיש לפסוק לכל אחד מן הנפגעים, לרבות עיזבונה של המנוחה, פיצוי בגובה של ₪ 46,000. התשלום יחולק בין הנאשמים באופן בו אדון עתה.

מי יישא בפיצוי

22. במישור זה מקובלת עלי טענת ההגנה, כי עיקר הנטל צריך להיות מוטל על חברת עיצוב במה. איני סבור כי ראוי לפטור את מר ליאונידזה ומר לביא לחלוטין מתשלום, משגרמו ברשלנותם לנזקים שתוארו לעיל. ועם זאת אין להתעלם מכך שפעילותם בוצעה עבור החברה, במסגרת עבודתם בה. עיצוב במה היא שהתקשרה בחוזה להקמת המבנה, נטלה על עצמה את הפרויקט וקיבלה את התשלום עבורו. עוד אין להתעלם מכך שמר ליאונידזה ומר לביא ירצו עונש מאסר, בעוד שהחברה נדרשת לחתימה על התחייבות. בשל כל אלה ראוי, לשיטתי, לחייב אותה ולא את השכירים שעבדו עבורה בעיקר הפגיעה הכלכלית הגלומה בתשלום הפיצוי.

23. עם סיומו של הדיון ברכיב הפיצוי אציין שלושה:

ראשית, בהתאם לפסיקה בנושא הפיצוי הנוגע למנוחה יפסק לזכות עיזבונה (עניין **טווק** הנ"ל, פס' 9 לפסק דינו של השופט שהם).

שנית, הורי המנוחה ביקשו בעדותם כי הפיצוי ייתרם לגוף העוסק במטרות חברתיות. יש להעריך עמדה זו, אך בדין הפלילי אין לבית המשפט סמכות לזכות בפיצוי מי שאינו נפגע עבירה. מובן כי עזבון המנוחה יוכל להשתמש בפיצוי שנפסק לפי שיקול דעתו.

שלישית, הגם שבכתב האישום המתוקן נזכרו שלושה חיילים שנפגעו באסון: שניים בצורה קשה והשלישי, א.ס. שנפגע בשפשופים, כאב וחבלה בידיו, הרי שמספר עבירות החבלה שיוחס לכל אחד מהנאשמים הוא שתיים. במצב זה אין לי אלא להניח כי הרשעת הנאשמים נוגעים לשני החיילים שנפגעו בצורה קשה, ה.ז. ו.ש.ק.. לכן, איני יכול להורות על תשלום פיצוי לא.ס..

סוף דבר

24. על הנאשמת 1 חברת עיצוב במה נגזר לחתום על התחייבות שלא לבצע עבירה מן העבירות בהן הורשעה בהליך זה בתוך שלוש שנים מיום 1.1.17. ההתחייבות תישא סכום של ₪ 50,000 ותיחתם עד ליום 1.1.17.

בנוסף, על הנאשמת 1 לשלם לכל אחד מן הגורמים הבאים פיצוי בסך 40,000 (ארבעים אלף) ₪: לעיזבון המנוחה הילה בצלאל ז"ל, לה.ז. ולש.ק.. הפיצוי הכולל בסך 120,000 ₪ יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.2.17. על המאשימה לספק למזכירות, עד לאותו מועד, את פרטי הזכאים לפיצוי לצורך העברתו אליהם.

25. על הנאשם 2, מר תומר ליאונידזה, נגזרים שבעה חודשי מאסר. הוא יתייצב לריצוי העונש ביום 1.1.17 עד לשעה 10:00 בבית המעצר ב"מגרש הרוסים" בירושלים או במקום עליו יורה שירות בתי הסוהר בהליך

המיון.

בנוסף, נגזרים על הנאשם 2 שישה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויבצע עבירה מן העבירות בהן הורשע בהליך זה בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

הנאשם 2 ישלם לכל אחד מן הגורמים הבאים פיצוי בסך 3,000 (שלושת אלפים) ₪: לעיזבון המנוחה הילה בצלילי ז"ל, לה.ז. ולש.ק.. סכום הפיצוי הכולל שעליו לשלם יעמוד על 9,000 ₪ והוא יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.2.17.

26. על הנאשם 3, מר אלעד לביא, נגזרים שישה חודשי מאסר מהם ינוכו שישה ימי מעצר שריצה. הוא יתייצב לריצוי העונש ביום 1.1.17 עד לשעה 10:00 בבית המעצר ב"מגרש הרוסים" בירושלים או במקום עליו יורה שירות בתי הסוהר בהליך המיון.

בנוסף, נגזרים על הנאשם 3 שישה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויבצע עבירה מן העבירות בהן הורשע בהליך זה בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

הנאשם 3 ישלם לכל אחד מן הגורמים הבאים פיצוי בסך 3,000 (שלושת אלפים) ₪: לעיזבון המנוחה הילה בצלילי ז"ל, לה.ז. ולש.ק.. סכום הפיצוי הכולל שעליו לשלם יעמוד על 9,000 ₪ והוא יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.2.17.

הכרעת הדין וגזר הדין ניתנו היום, כ"א כסלו תשע"ז, 21 דצמבר 2016, במעמד הצדדים